

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

(א) מִי שֶׁמָּדַק עוֹר עֵצִי
 מִזֶּה טוֹר, (ב) כִּי אֵין שׂוֹאֵל
 בְּיָדוֹ מִי שֶׁנֶּחֱמָה, (ג) וְלֹא
 (ד) לִקְחָהּ מִי
 (ה) בְּדִפְרוֹסֵי דִבְכָּא, (ו) לִשְׁלֹל
 (ז) אֶל, (ח) וְנִדְבַק קוֹדֵם עִשִׁים
 (ט) מִחֻסָּה, (י) וְאֵסֵף דִּיבֵּי דְּוִקְלָהּ,
 (יא) שֶׁכּ כֹּס עִשִׁי, (יב) אֵין
 (יג) מִסְּכִין, (יד) לִיטֵיט, (טו)
 (טז) וְנִדְבָקָהּ, (יז) דִּיבֵּי אֲבָלִי,
 (יח) בְּדִפְרוֹסֵי: אֲחֵרֵי זֶה וְעַי
 (יט) וְיִרְמֵה לֵב, (כ) וְכֵן
 (כא) בְּדִפְרוֹסֵי וְאִם
 וְתִפְסִים מִדְּבִירֵי וְתִפְסֵי מִדְּבִיר
 וְקִבְלָהּ: מִי שֶׁחֲבִיל מִדְּבִירָא,
 (כב) וְיִרְמֵה לִנְחֹר: לִנְחֹר בְּדִפְרוֹסֵי
 (כג) עִשִׁים, (כד) וְיִרְמֵה חֻסָּה
 (כה) דִּיבֵּי אֲבָלִי, (כו) וְיִרְמֵה חֻסָּה
 (כז) דִּיבֵּי אֲבָלִי, (כח) וְיִרְמֵה חֻסָּה
 (כט) וְיִרְמֵה חֻסָּה, (ל) וְיִרְמֵה חֻסָּה

זרה אור השלם

[illegible]

ליון הש"ס

תוס' ר"ח והלבנתא וכו' וא"ת
שנא אצטריך. ע"י נכוח דף
כ ע"ב ונמצא שם: בא"ד
ע"ב כבול נסרא. וכן דעת
רש"י עינינו ד' נב ע"ב ד"ה
מחלן והר"ף פ"ב דשנת דף
ו': בספר ד' אע"י רבכל
וזכר קיל בוותיה. ועי'
נגילה ד' כט ע"ב תד"ה
והלבנת:

גנהות הב"ח

(א) חוס' ד"ה הא לא וכו'
שמתו בלבד הס'ד: (ב) ד"ה
הסכמא וכו' הלכות מדינה, נ"ב
האי לישנא אשכחן לקמן בדף
לח ע"ב:

ד"ר חיים חסיד

[illegible]

מרי. בוטייניש שעוין של גדיל וחורזין הרבה מהן בחוט אחד
ועין אותו כמין ענק וטעוין צווארייכן למכור. ויש גורסין פתחיאל
עין של זכוכית כמין טעמוס דקיס וקורין אותו פוריליש ובלשון
ומינו אשקעטניס: חד שואל. חלח חוט הענק: מיקדשם לי.
חומר⁶ פתכייחא אהא
ליה הב לי חד יטשוכ
ליך מיקדשת לי אמר
אמר רב חמא אכל ה
הוא ההוא גברא ד
בחנותא אתאי ההיא
לי חד כסא אמר לה
לי אמרה ליה אשקויי
יכל אשקויי אשקין
גברא דהוה קא שרי
ההיא איתחא א"ל שר
שרינא ליך מיקדשת
מישרא אמר רב זבדי
כלום הוא איבעיא לר
אמר רבינא מקודשת
אמר תנא דמלכא אי
אינה מקודשת והלכא
שומא והלכתא כר"א
רב נחמן: י"ח בש
הנייר או על החרס
פרומה בתך מקודשת
בתך לי לאינור: הרי
ר' יוצא בר מלך הרי

הב. אשקי ושרי אינה מקודשת.
דמקודשת" כ"ט כשאומרת
היתה שואלת שלא נמורת קידושין
הב. אדעתא דמעיקרא קאמר:

היה איתתא אמרה
אמר לה אי יחינא
היה ליה הבה מיהבה
היה מיהבה לאו כלום
קא שתי חמרא
תתא אמרה ליה ה
יחינא לך מיקדשת
שקין אמר רב חמא
כלום הוא ההוא
תמרי מדקלא אתאי
לולי תרתי אמר לה אי
לולי אמרה ליה שדי
כל שדי מישרא לאו
הב אשקי ושדי מהו
רב סמא בר רקתא
מקדשת והלכתא
שיראי לא צריכי
והלכתא כרכא אמר
כינז כתב לו על
ע"פ שאין בו שוה
לי בתך מאורסת לי
מקדשת מתקין לה
לא דמי האי שטרא
כא בעל כותב בתך
נא דקרא החם כתיב
בבעל תלה רחמנא
ועמא קרית ביה יקנו
נתי לאיש שוה
ואיכשת אימא החם
ומנן כתב לו על הניד
לי בתך מאורסת לי
ודשת מדעתו והוא
בו שוה פרוטה הרי
לי מקדשת בין ע"י
שמעון בין לקיש
ציאות מקשינן מה
ציאה

[illegible]

א"ת מי גרע מתן מעות לפלוני
 ו' י"ל דשאני הכא דמעיקרא
 משום הכי איכא למימר כשאומרת
 אשקי אשקוי' ב'. הכן מלת
 אינטריך לאשמועינן דבשום
 אן מועיל לא במידי דאכילה
 ושמיא ולא בשאר מילי:

לכתא שירא 5א ציד
 שובא. * וואס אמא
 רעד לפסוק כרנא לגבי רב יוסף
 צנאא בתרא דר קמ: 108
 ויין הלכתא כרנא רב משד
 ומחא * ויין דהיינו דוקא בנייל
 ואלא נהירא * דע"כ בנייל גמרא
 כרנא כדמוח פקמ
 וזו (גיטין עז: עז:) גבי יהוא דאמר
 לארסיקא כ"ע לזו תלמא ושקלו
 וא"ר וקאמר ומסבא רבנא
 ב"ג * וואס קי"ל הלכתא כרנא
 קי"ל אין הלנא כרנב"ג משמע
 אומר וואס קי"ל הלכתא כרנא
 ע"ש דבנייל גמרא הלכתא כדמוח
 * און ליתן דרנא * און פתח

[illegible]

ויבדלו עד י"מ מ"ה" לא קאמר
 ש' חמשין צע' שומא' לפיכך פסק
 ר' חנניה: **בתב** על הנייד ועל
 ר'ס שדי מזורה לך שדי נחמה
 דינא לכחוד אספסא פ' וקאמר
 ר'ס ידו שמע' חבל על חס' לך
 (נגטיין דף פו.) עדי מסירה כדפי
 גיטין בשטר קדושין עדי חמימה
 ש' יכול להודיף הוא ותמן כ"ב
 (ר"י) מאן קאמיר' ר' אלעזר ש"מ
 אלא גיטין חבל בשטרות לא ה"מ
 לקנות בו שדה ענין גיטין הוא
 כדאמר כ"פ הכותב (מחזיק פט):
 לכן נעשה: **אף** על פ' שאין
 קאמן דף סו.) גבי שדי מזורה לך
 כאלו פ' שזה פריטתו ו"ל משום
 ש' דלא צע': **הא** לא רפי' האי
בתא גיטתו. תימה כיון דהלכתא
 קי' מי יקח דעל כותבו ודמיט
 תמיס (פ' דנזיר: כג:) דקאמר הי קרא
 ויגמר מנהגה ויפ' כד:

עין משפט
גר מצות

ע א ב ג ח ט י יב יג יד טו טז טז
אבות הלכה ה סגס טשן
מה טוש"ע אה"ע ס"י טט
ספיק ג:
עא ד מ"י טס ס"ג הלכה ג
סגס טט טוש"ע אה"ע
ס"י לב ספיק ג:
עב ד מ"י טס (והל"י) סגס
טט טוש"ע טט ספיק א
(וס"י לו טס"י א):
ד (מ"י טס) ה"י יב טוש"ע
ס"י לב טס"י א וס"י לו
ספיק ב:

אברהם אבינו

בוטייני"ש, כפתורים,
פורל"ש [פיולי"ש], טבעות
וזכיות דקות,
ארשטנית [מושטניצי"ש],
ענקים, שרשרות.

מוסף רשמי

הוצא בסוף המסכת.

תופ' ר"י תזמן

[illegible]

15

דמונת הוולף דעחה אכולה מנה. כרוב איי נחמן. דמנה אין באן ומשכנן ליבא. ואצט דליבא מאן דספליג אדרב נחמן, כיון דקורבא ברייתא לא
 לא תיני או לא תחוס. אצט סיכול הכחכח להודיע בתי, כיון דאבאי עדים שפוטלי לא השער בתרומה דקורבני, דקורבני בלא מהיר לאו כלום
 מקדשה, אקדשה ובעיני אן מבני דקורבן הודיעו אפס מקדשה נט. רבבי לא ידעושיש מן הדין. דקורבני שפוטלי אלא חורין שאין סא
 וית, סא בלא משה אפס לא דמיתין קורבני לניש, אלא הקשה הורב דקורבני לניש אלא שני וני. אבל מספס לא איירי כרז, אלא
 מק דקורבני לא בני מקדשה. אלא ליבא חורב דקורבני, הלכך הורב אקדשה ודאי. ומיש בכל חורב (שפוטלי) דקדשה מספס אינו כמו שכתבו.
 מתי קורבן ירד, אלא קורבן דבריה אבוי. אלא לישא. שפוטלי לחתמי ליתא דקדשה אלא.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones